

— Братя българи! провикна се той съ силенъ гласъ. Не ли ви казахъ преди нова година: ще му дойде времето! Ето че то дойде.

— Ура! — извикаха много гласове. Да живѣе Иванъ Ивановъ!

— Сега слушайте! Наредете се единъ подиръ другъ! Ивановъ бръкна подъ дрехата си и извади нѣколко тевтеря.

— Ето, вървете и записвайте се!

Веднага се изнесоха на двора нѣколко вехти и полусчупени маси. Сложиха се тевтеритѣ и всички се затекоха да се запишатъ: — име и презиме, родно мѣсто, възраст, где се е билъ съ турцитѣ, или сега на ново иде. Не се мина много време и списъцитѣ се препълниха. Записани бѣха надъ 2000 юнаци. Очитѣ на Иванъ Ивановъ блещѣха отъ радостъ.

Когато се свърши записването, Ивановъ се покачи на една маса и извика съ силенъ гласъ:

— Бждете радостни и дързостни, братя българи, генералъ Столѣтовъ ми каза, че подиръ нѣколко дни рускиятъ царъ ще обяви война на турцитѣ за освобождението на България. Ние юнацитѣ и всички сърдцати българи ще се присъединимъ къмъ освободителитѣ. Ще се образува отъ българитѣ доброволческа войска отъ нѣколко дружини; тя ще се бие рамо до рамо съ рускитѣ войници. А пкъ старитѣ войводи ще събератъ своитѣ момчета и заедно съ рускитѣ войски ще минатъ Дунава. Следъ това тѣ бързо ще навлѣзатъ въ балкана да видятъ, где има турска войска, да поканятъ българското население за помощъ и, когато стигнатъ руситѣ, ще поведатъ преднитѣ конници изъ познатитѣ тѣмъ пжтеки и пжтища за балканскитѣ проходи.

Тѣзи думи на Иванова бѣха посрещнати съ голѣмъ възторгъ. Изъ гърлото на всички се изтръгна мощно: Ура! Да живѣе Русия! Да живѣе свободна България!